

Пейо Яворов

Майчина любов

Аз всичко съкруших, до сетнята мечта в сърцето,
и всичко угасих, до сетнята звезда в небето:
сред тишина и мрак политнах сетнем към леглото,
разтласкал вече с крак руини от добро-и-злото.

И рекох: сетен мра. Но ей продума в тишината,
ти, майчина любов, и ей застана в тъмнината
непомнена пред мен: глава изправих в изненада,
повгледах се смутен и леден ужас ме облада.

Аз всичко съкруших, но ето всичко оживява
вдън твоите очи – и тям живее в глъбините;
аз всичко угасих, но ето всичко засиява
от бликнали лъчи, на твоя поглед от лъчите.

Аз с мисъл те допрых – и пулса ти навеки бие:
лицето ти видях, сърцето кой ще ми открие!...
На свет скрижал кивот за цялата вселена –
на смърт и на живот съзвучност, химна вдъхновена.

Аз всичко съкруших, но ти стоиш несъкрушима,
и всичко угасих, но ти блестиш неугасима:
загадка от гранит – по-непрозрачна то гранита,
и пламък страховит – и в пламък бездна страховита!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7101>]